

— Чинъ, чинъ, чинъ, данъ, данъ, данъ! Чинъ, чинъ, чинъ, данъ, данъ, данъ! пѣятъ камбанитѣ и възвѣствяватъ радостната вѣсть: „Христосъ се роди!“...

Стария стопанинъ бавно отваря пѣтната врата. Но въ тъмнината, той се бува въ нѣщо меко и сърдитъ кучи гласъ му изрѣмжва...

Той се връща, взема свѣщъ и се навежда надъ пѣтния прагъ. Вижда въ краката си хубаво детско личице, а надъ него голѣма кучешка глава. Старецътъ дълго гледа момченцето. Въ лицето му бликватъ сълзи.

— Ето на, толкова щѣше да бжде и нашето едничко момче! Но Господъ го прибра!...

Щастлива усмивка огрѣва старческото лице. Той се навежда и слага ухото надъ гърдичкитѣ. Сърчицето още тупти. Слава Богу, живо е! Протяга рѣце, внимателно вдига момчето и го понася вътре. Вѣрниятъ Мурджо се изправя и трѣгва подире му.

Старецътъ отваря вратата на стаята, издига високо момченцето и радостно вика:

— Жено, радвай се! Тази нощъ Христосъ се роди и за насъ радость донесе.

Мжжътъ и жената осиновиха намѣреното нещастно дете, което имъ стана едничка радость въ живота.

Г. Червенковъ.

